

довия блокъ, но никому не бѣше казалъ това. Разбра той, че само работниците се борѣха за доброто на обеднѣлитъ селяни, но ако дойде хубаво за всички, ще дойде и безъ него. . .

Пламналъ отъ любопитство, Сълплията тръгна къмъ дерето. Ако го усетятъ — нищо, свой човѣкъ е, ще ги види и ще се върне.

Аладжа Кория тъмнѣеше страховито и печално по протежение на низкия хълмъ. Тя извиваше тъкмо надъ Манолево и сега тамъ, дето слънцето бѣше залѣзло, върху последнитъ отблѣсъци на смрачения хоризонтъ, се очертаваха върховетъ на храститъ и подкастренитъ джбици. Много пжти е замръквалъ край кориятъ въ тѣхния къръ, много вечери ги е наблюдавалъ, но тая вечеръ за пръвъ пжтъ нѣкакви трѣпки на страхъ полазиха по кожата му.

Но изведнѣжъ той се засрами отъ себе си, махна съ ржка и се спусна долу. Дерето бѣше пусто и тъмно, само мътната вода на баричката блѣщѣше тукъ-таме като зеница на голѣмо изцѣклено око. Сълплията излази въ корията. Сухитъ прѣчици и листа прошумолѣха подъ краката му. Той намѣри тѣсна пжтечка и тръгна предпазливо навжтре. Пжтечката го изведе на продълговата гола полянка. Стори му се, че нѣкжде говорѣха. Звукъ се повтори и този пжтъ той опредѣли посоката му. Говорѣха наблізо, но говорѣтъ бѣше тихъ и сдържанъ и затова изглеждаше далеченъ и неразбранъ. Ловко, предпазливо, като лисица предъ курникъ, Сълплията тръгна къмъ посоката на гласа. Думитъ започнаха да се чуватъ по-ясно, да се отдѣлятъ отъ общия потокъ на речѣта и да се разбиратъ. По едно време нѣкой изсѣска, отмирената речъ заглѣхна за моментъ и пакъ потече. Сълплията се повлѣче още нѣколко